

Folketingets Miljø- og Fødevareudvalg
Christiansborg
1240 København K

Den 29. november 2016

Miljø- og fødevareministerens besvarelse af spørgsmål nr. 5 til L78 Forslag til lov om ændring af lov om kystbeskyttelse (Forenkling af kommunernes sagsbehandling mv.) stillet den 22. november 2016 af Pia Adelsteen (DF).

Spørgsmål nr. 5

Har ministeren eksempler på, at borgere, der har risiko for at miste deres ejendom til havet, ikke har tilkendegivet interesse, således at kommunerne har været tilbageholdende med at benytte sig af muligheden for at rejse kapitel 1a sager?

Svar

Hverken gældende lov om kystbeskyttelse eller lovforslaget indeholder krav om, at kommunerne igangsætter kapitel 1a-sager, hvis grundejere ikke selv viser interesse for eller tager initiativ til at beskytte deres ejendom mod havet. Hvis kommunerne modtager en skriftlig anmodning fra flere, ofte uenige grundejere, har kommunen dog pligt til at indlede en procedure efter kystbeskyttelseslovens kapitel 1a. Herefter kan kommunen træffe beslutning om at fremme eller stoppe projektet.

Jeg har bedt Kystdirektoratet om konkrete eksempler, hvor uenighed om projektets gennemførelse, konkrete udformning eller finansiering har ført til, at et projekt er blevet opgivet, selv om der har været et behov for kystbeskyttelse.

Kystdirektoratet kan nævne følgende eksempler:

”Flere grundejere i Hjørring Kommune har risiko for at miste deres ejendom til havet på grund af kysterosion. Hjørring Kommune har tidligere kørt en sag efter kystbeskyttelseslovens kapitel 1a på en strækning syd for Lønstrup, Mårup Strand. Kommunen oplevede i processen stor uenighed blandt de involverede grundejere. Uenigheden drejede sig både om ønsket om at foretage kystbeskyttelse og om økonomien i det foreslåede projekt. Modstanden kom både fra grundejere i første række, der var i umiddelbar fare for at miste deres ejendom og fra ejere af ejendomme lidt længere fra kysten. Projektet blev derfor opgivet i 2010 efter kommunens indledende afgørelse om at fremme sagen, uden at der var ansøgt om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse hos Kystdirektoratet.

På andre strækninger i Hjørring Kommune, f.eks. Nr. Lyngby, er grundejerne på nuværende tidspunkt ikke gået sammen om at etablere en helhedsløsning. Kommunen har videre ikke taget initiativ til at rejse en kapitel 1a-sag. I stedet bliver husene påbudt nedtaget af kommunen med henvisning til byggeloven i takt med, at kysten rykker tilbage.

Der er også eksempler på oversvømmelsesbeskyttelse, hvor projektet måtte opgives. Langeland Kommune igangsatte en kapitel 1a-sag i 2010. I april 2015 traf kommunen afgørelse om ikke at arbejde videre med projektet, da der var uenighed blandt grundejerne. På nuværende tidspunkt har en mindre

gruppe enige grundejere et ønske om at søge om en højvandsbeskyttelse efter kystbeskyttelsesloven § 16 på en kortere strækning, dvs. uden kapitel 1a-proces, da de frygter, at en ny oversvømmelse rammer før en kapitel 1a bliver gennemført.”

Kommunerne har i forbindelse med Kystanalysen generelt peget på uenighed blandt grundejere, ofte om bidragsfordeling, lang og tung proces samt klageadgang og sagsbehandlingstider som årsager til, at de er tilbageholdende med at benytte muligheden for at rejse kap. 1a-sager. Og det er sager som den aktuelle kap 1a-sag ved Roskilde Fjord, der nu ligger i klagesystemet, som kan afholde kommunerne fra at engagere sig i lignende sager. Det illustrerer netop også behovet for lovændringen, hvor hovedformålet med lovforslaget jo er at sikre en styrket sagsproces for kommunale kystbeskyttelsesprojekter i fremtiden.

Esben Lunde Larsen

/

Hans Erik Cutoi-Toft